

BIJ DEN AANVANG DES JAARS.

Kan hier nooit het heil ons deel zijn,

Wonende eens in E-dens gaard, Ook waar moeite en

zor-gen veel zijn, Blijft het le-ven le-vens waard.

Chris-tus' lief-de leert te werken Op des Vaders

ei-gen grond, 't Goede zaai-jen, 't zwakke ster-ken,

Weldoen tot den jongsten stond, Weldoen tot den

jongsten stond.

Mogen ons geen vleuglen dragen
Boven mist en schaduw uit,
Goed ook is 't, waar zondars klagen
En de dood ons 't graf ontsluit.
Christus' voetstap staat beneden
Blijvend hier in 't stof geprent,
En bij 't drukken van zijn schreden
Wordt zijn hart en heil gekend.

Blijft de toekomst ons verborgen,
De oogst voor 't vragend oog bedekt,
Ook bij 't dreigendat wigt van zorgen
Is er meer, dat hope wekt.
Liefde en vredes bloemen bloeien
't Rijkst en geurigst aan ons kruis,
En de worstling doet ons groeien
In de kracht van 't vaderhuis.

Op den, onvermoed en wakker,
Onze dag ook haast voorbij,
Dat ons deel van 's Heeren akker
's Meesters kroon en blijdschap zij.
Eerlang komt de Heer als koning;
Zegge, aan zijn mond ons aan:
"Kind, 't is 's Vaders woning,
Wat gij deelt, was wel gedaan."

C. S. A. v. S.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

FEBRUARIJ. — TWEEDE WEEK.

Gelijkenis der tien ponden.
Luk. 19: 11—28.

Vs. 11. Waar en waarom heeft de Heer deze gelijkenis uitgesproken? Welligt in het huis van Zacheüs, zeker te Jericho. De aanleiding tot de gelijkenis wordt in vers 11 genoemd. Velen meenden, en ook de discipelen waren hier niet vrij van, dat het koninkrijk Gods terstond met uiterlijke heerlijkheid in de wereld zou optreden. Men droomde van een groot nardsch Messiasrijk. Daarom was het kruis eene bittere ergernis. Men begreep niet, en tot dit begripen komt het ook nu nog niet gemakkelijk, dat geestelijke wedergeboorte aan het uiterlijk openbaar worden van het

koninkrijk Gods moet voorafgaan. Zoo maar in eens een groot rijk, zoo als de profetie het voorschilde, dat trok velen aan; zoo maar in eens in den hemel, daar droomt men nog van; maar het kruis en de wedergeboorte moeten voorafgaan. Was het anders wij zonden van geen heilig koninkrijk Gods kunnen spreken.

Vs. 12. Dat de Heer in dit vers en in het vervolg der gelijkenis zijn eigen beeld beschrijft, is duidelijk. Hij is de "welgeborene man." Vele trekken in deze gelijkenis zijn ontleend aan de geschiedenis uit Jezus' tijd. Vorsten reisden naar Rome, om uit de hand des keizers het hun toegedachte koninkrijk te ontvangen. Zoo zou de Heer ook weggaan, en wel tot den Vader, die Hem tot Koning heeft gezalfd en uit wiens hand Hij het koninkrijk als een heilig loon op zijn volbragen arbeid zou ontvangen. In een heerlijk licht treedt hier de hemelvaart des Heeren.

Vs. 13. De roeping der dienstknechten. Zij moeten niet stilzitten; iedereen heeft eene taak. Aan ieder geeft de aanstaande koning eene klein som gelds, om hunne trouw te beproeven. Een pond of mine was het zestigste deel van een talent, en bedroeg honderd drachmen. De waarde van eene attische drachme verschilde van 42 tot 38 centen. Treffend wordt hier gepredikt, dat de Christenen den tijd tot Jezus wederkomst niet in traagheid mogen doorbrengen. Zij moeten arbeiden met alles wat de Heer hun geeft, met iedere gave voor het koninkrijk Gods. Een Christen, hoe gering ook, behoeft nooit te vragen: moet ik ook wat doen? Uit hetgeen hij bezit weet hij het, en daar is geen Christen, die niets heeft ontvangen. De Heer beproeft met hetgeen Hij geeft de trouw der zijnen.

Vs. 14. Soms tijds gebeurde het dat, wanneer iemand naar den keizer van Rome reisde, om daar zijn koninkrijk te ontvangen, een gezantschap hem achterna kwam, om hem bij den keizer tegen te werken. De Heer bedient zich hiervan om den tegenstand te schilderen, dien zijn koningschap bij de wereld vindt. Velen willen Hem niet als Koning erkennen en spreken dit op verschillende wijzen uit. De bron van dien tegenstand — de zonde.

Vs. 15—27. Het gerigt. De wederkomst des Heeren een gerigt. Dan wordt alles openbaar en vertoont het zich in zijn waar karakter. De heerschappij van den schijn is dan uit.

Vs. 15—19. De vrome dienstknecht des Heeren is het gerigt. Zij hebben een regtvaardigen koning, die niets voorbijziet. Wie heeft gearbeid met hetgeen de Heer hem heeft toevertrouwd, ontgaat zijn loon niet. Ook deze belooening geschiedt niet uit verdienste maar uit genade. Weinig is toevertrouwd, veel zeer veel ontvangt men. Men deelt in de heerlijkheid van den Koning en krijgt deel aan zijne heerschappij. De wereld leit dikwijls niet op den arbeid der Christenen, en haar komt die arbeid onbetekenend en dwaas voor, evenwel zal het openbaar worden, dat hij goede rechte afwerpt. Wat in den Heer gedaan wordt, is nooit ijdel. Niemand zegge: ik heb maar weinig ontvangen, want bij Jezus wederkomst zal het blijken hoe dit weinige, in de dienst van Gods koninkrijk besteed, tot veel leidt.

Vs. 20—26. De schijn-Christen in het gerigt. Zijne schuld. Hij heeft het hem toevertrouwd pond begraven. Daaruit blijkt dat hij de regte dienstknecht niet is. Wie Jezus waarlijk liefheeft, gevoelt zijne roeping tegenover Hem en de liefde dringt om haar te volbrengen. Bij het vele dat men uit genade van den Heer heeft ontvangen, is het eene behoefte iets voor dien Heer te doen. Wie leeft door Jezus, wil werken voor Jezus.

De verdediging. De booze dienstknecht redeneert druk; zijne godsdienst bestaat in praten. Hij had berekend, dat zoo hij veel won, het hem toch niets zou geven, en zoo hij verloor, men het hem zou te huis brengen, en daarom voad hij het zeer wijs niets te doen. De zelfzucht voert den hoogsten toon. Voor den koning gebracht tracht hij dit te verborgen. Maar de Heer kent het hart en zijne ijdele overleggingen. De dienaar noemt hem een harden heer, omdat hij hem niet kent. De heer zal hem geen onrecht doen, maar hem uit zijne eigene woorden oordeelen.

Het oordeel en de straf. In het gerigt des Heeren maakt iedereen zijn eigen vonnis op. Wat verborgen was, wordt dan ontdekt. Wie den Heer niet kiest en dient, verliest wat hij heeft. Eerst door den Heer te dienen, komt men tot het waarachtige bezit. Een iegelijk, die waarlijk door Jezus te dienen, heeft, bezit wat hem is toevertrouwd, wordt altijd rijker; maar wie niet heeft, omdat hij door Jezus te verwerpen niet tot het waarachtige bezitten is gekomen, van dien zal worden weggenomen ook wat hij heeft, wat hij scheen te bezitten, en waarachtig door Jezus te dienen had kunnen bezitten.

Vs. 27. Het eindgerigt. Straffeloos laat de Koning zich niet verwerpen. Die de zonde dient, staat tegen Jezus op. Eenmaal komt de groote dag, waarop wij allen geoordeeld worden. De dag der genade gaat dien van het oordeel vooraf. De gelijkenis breekt plotseling af, om tot nadenken op te wekken. Wel mag zij bij oud en jong die vrucht hebben.

VREES EEN EN ANDERS GEEN.

In een slecht gemeubeld dakkamertje, boven een tot bewaring van brandhout bestemd achterhuis, lag een tienjarig jongetje op de knien. Vóór hem lag een opengeslagen bijbel, waarin hij juist huilend scheen gelezen te hebben. Thans las hij niet meer. Hij had de handen gevouwen tegen het voorhoofd aangelegd en scheen te willen bidden. Maar over dat lieve kindergelaat lag een donker waas verspreid, alsof hij nog geen vrede had gevonden. Nu en dan druppelde er een traan uit de gesloten oogleden, en liep langzaam van de wangen af. Het kind had eene gewetenszaak op het hart, waarover hij trachtte tot een besluit te komen.

Daar ging de deur open, en een klein, bleek en teergewoond meisje, wier houding angstige bezorgdheid verried, knielde nevens het jongetje neder en sloeg haren arm om zijn hals. In deze houding bleven zij een tijd lang; daarna stonden zij op, en zettenden zich, de armen in elkander geslagen, op eene kast neder die in de kamer stond. Eindelijk sprak dit meisje tot haren broeder:

"Hendrik! zijt gij al tot een besluit gekomen?"

"Neen, Marie! nog niet!" was het antwoord. "Ik kan zulk een tekst niet vinden, als ik zoek. Ik wenschte dat ik iemand had die mij hielp. Oeh! als moeder nog maar leefde; die zeide mij altijd wat regt en goed is."

"Maar, Hendrik! gij weet wel, dat als moeder hier was, zij u niet ligt zou zeggen vader ongehoorzaam te zijn."

"Ik weet het, Marie! Maar moeder had zulk eene goede manier om vader te behandelen; zij kon hem tot bijna alles overhalen. Mij dunkt, sinds zij dood is, kan men vader niets meer naar den zin doen. Zie, Marie! hier is het gebod: "Eert uwen vader en uwe moeder!" Dat wil toch wel zeggen: gij zult hun in alles gehoorzaam wezen, niet waar?"

"Ja, uitgenomen, wanneer hunne geboden met de geboden van God in strijd zijn."

"Dat is het juist, Marie! wat mij onrustig maakt. En zie, hier staat uitdrukkelijk: "men moet God meer gehoorzaam zijn dan den menschen." Nu ben ik zeker, dat als God iets beveelt en menschen het tegendeel er van, wij God moeten gehoorzamen en niet den menschen. Maar waarover ik in twijfel ben, dat is, of het zóó zeer mijn pligt is naar de Zondagschool te gaan, dat ik mijn vader deswegen ongehoorzaam mag wezen. Had hij mij verboden te bidden of in den bijbel te lezen, ja, dan wist ik wel wat mij te doen stond, dan kon ik volstrekt niet in twijfel staan. Maar nu?"

"Heeft vader u werkelijk gezegd, dat gij nooit weer naar de Zondagschool moogt gaan?"

"Juist niet met uitdrukkelijke woorden, maar hij bedoelde dat toch. Hij zeide, dat als ik ooit weer des zondags te negen uur er niet was als hij mij noodig had, dan zou hij mij slaan dat ik niet meer staan kan."

"Waarom is vader er toch wel zoo op tegen dat gij naar de Zondagschool gaat?"

"Dat weet ik heel goed, Marie! maar ik heb er nooit over mogen spreken. Vader mag onzen meester niet lijdend, omdat die hem eens over zijne verkeerdheden heeft onderhouden en hem daarvoor bestraft heeft. Nu weet ik, ik mag doen wat ik wil om alles vooraf in orde te brengen, vader zal toch wel iets vinden om mij te kunnen roepen, als ik heen ben; en dan moet ik er voor boeten."

"Ach, Hendrik! wat wilt gij doen? Vader zal u zoo vreeselijk slaan," zeide Marie en begon te schrijven.

"Ik weet het wel, Marie! maar God zal mij helpen goed te doen, wat er ook van komen mag. Weet gij niet wat al zwaar lijdend verscheidene menschen reeds om Christus' wille standvastig geleden hebben, wijl God hun er de kracht toe schonk, en ik zou voor een pak slagen vreezen? Maar ga even heen, lieve Marietje, en laat mij nog een weinig alleen; ik zal u roepen, als ik tot een besluit gekomen ben."

Marie kuste haren broeder hartelijk en ging. Hendrik was weder alleen met zijnen bijbel en met zijnen God. Om trent een uur daarna hoorde Marie die in de keuken zat, zich zachtjes bij haren naam roepen. Zij liep snel naar haars broeders kamer en vond hem geheel tevreden en vergenoegd er uitzien, terwijl hij sprak:

"Marie! nu ben ik vast besloten, wat ik doen wil; en ik geloof dat ik er goed aan doe. Ik wil morgen heel vroeg opstaan en in orde brengen wat ik zondags te doen heb. Ik ga nu al dadelijk beginnen om vaders laarzen te poetsen en ze voor zijne deur zetten, en alles doen wat ik nog heden avond doen kan, opdat morgen alles gereed zij; en morgen te negen uur ga ik naar de Zondagschool, en verlaat mij dan op God, wat er ook van komen moge."

Marie verbleekte.

(Wordt vervolgd.)